

Dagthema: 'Zoals het vogeltje gebekt is'

Viering en overdenkingen 27 mei – Jan Meijer en Nikki Mousset

“... Het lezen van (het lied) ‘roep om ruimte’ kan een probleem opleveren.
Maar het is een feit dat er staat wat er staat.
Dan zou de twitteraar in ons op kunnen staan en denken wat een onzin staat daar.
En dan hebben we er een etiket opgeplakt
dat niet te verwijderen lijkt te zijn ...”

Eerste lezing: tekst van het lied ‘Om Vrijheid’ [Overdenking Nikki Mousset](#)

Tweede lezing: tekst van het lied ‘Roep - roep om ruimte’ [Overdenking Jan Meijer](#)

Derde lezing: tekst van het lied ‘Aarde. Deze. Enig denkbare.’ [Overdenking Nikki Mousset](#)

Openingsgebed

Aan het begin van deze viering
mogen wij ons herinneren de belofte die
Jezus deed:

Waar mensen in mijn naam bijeen zijn,
daar ben ik in hun midden.

Wij zijn hier met velen bijeengekomen
om de nabijheid te zoeken
van de Eeuwige
en van elkaar.

Mogen wij deze ochtend
de Eeuwige en het Onnoembare ervaren

Lied *Huub Oosterhuis/Antoine Oomen*

Wat vrolijk over U geschreven staat:
dat Gij zijt de gloed van al wat leeft,
de ziel die vonkt of als een brand uitlaat,
de adembron die ons te drinken geeft.

Wat vurig staat geschreven: dat Gij komt
'redden wat verloren is', dat woord,
dat Gij het hart hebt ogen dat Gij hoort,
'Ik zal er zijn', zonsopgang, nieuw verbond.

Dat hoge woord geschreven wit op zwart,
trouw van trouw, hoe heeft het ons bevrijd,
beschaamd, vervoerd, getroost, dan weer getart.
hoe dorsten wij te weten wie Gij zijt.

Welkom en inleiding

Goedemorgen allemaal! Fijn dat jullie er zijn op deze warme zondag naar onze Duif zijn gekomen.

En als ik over onze spreek dan bedoel ik onze gemeenschap de Duif.

Welkom als je hier iedere week komt en welkom als je hier vaker bent geweest. Een speciaal welkom voor degenen die hier voor het eerst komen en voor hen wil ik ons eerst voorstellen:

“De Duif is een open en gastvrije gemeenschap in Amsterdam-Centrum voor en door bevlogen mensen van velerlei achtergrond in een zoektocht naar zingeving en inspiratie. Een zoektocht met als uitgangspunt het vinden van de overeenkomsten en de acceptatie van de verschillen. Jaarlijks kiezen we onze voorgangers.

Verbreiden en verrijken van de blik

Onze inspiratie is van oorsprong geworteld in de bijbel en de christelijke traditie. Vaak laten we ons ook raken en verrassen door andere religieuze en spirituele gedachten. Voor de verbreding en verrijking van onze eigen blik en uitgaande van de openheid waarin ieder vogeltje mag zingen zoals het gebekt is.

Wij blijven nieuwsgierig naar elkaar in verbondenheid en oprechte betrokkenheid. Iedereen is welkom, jong en oud, ongeacht je achtergrond, wie of wat je ook bent“. Altijd staat de deur voor iedereen open – ook voor jou! Weet je welkom bij deze bijzondere viering.

Een speciaal welkom aan Robert Bakker de pianist die bereid is om Irina vandaag te vervangen. Een uitdaging om in een hecht team iemand te vervangen die met alleen de oefensessie van vanmorgen geacht wordt om met Henk onze dirigent op één muzieklijn te zitten. Gelukkig heeft hij ook ervaring als dirigent.

Verzetsmuseum Junior

Nikki Mousset die wij nog kennen van *Verzetsmuseum Junior* en de [uitreiking van de vredesduif in februari](#) reageerde heel enthousiast toen ik haar uitnodigde om haar geluid te laten horen en hoe zij als vogeltje gebekt is.

Het koor zingt maar liefst acht liederen.

Drie liederen zijn gekozen als tekstlezing. Waarvan er twee worden gezongen door het koor en direct gevolgd door de interpretatie ervan door Nikki.

Zelf lees ik een lied als poëzie voor en ik hoop na die roep om ruimte uit te kunnen leggen waarom we de viering anders ingedeeld hebben dan anders. En waarom we op de plek van de geloofsbelijdenis een lied zingen dat in de strikte zin genomen eigenlijk geen geloofsbelijdenis is.

Laten we beginnen met een moment van stilte met aandacht voor onze kracht en de verbinding met de onnoembare en de openheid naar elkaar.

Gebed om kracht

Er is een kracht die geest is en leven,
licht en waarheid en grenzeloze ruimte.
Zij omvat alle activiteit en verlangen,
alle geuren en smaken.
Deze kracht is het die het hele universum ontvouwt
en in stilte alles lief heeft.
Laat die kracht die in ons hart wonen.

Eerste Lezing Lied: Om Vrijheid

Huub Oosterhuis / Bernard .Huijbers

Koor:

Als vrijheid was wat vrijheid lijkt,
wij waren de mensen niet die wij nu angstig zijn-
wij zaaiden bronnen uit in de woestijn,
wij oogstten zeeën zonder te vervaren. (2x)

Allen:

Wij, tussen moed en wanhoop. Waarom weten
wij wel wat leven is, maar leven niet?
Soms gaan wij op de vleugels van een lied
en durven onze zwaartekracht vergeten.

Koor:

Verlangen, pijn van onbekende duur:
turen de verte in, niet kunnen laten
een stad te zien, een tuin, doorschijnend water -
dan valt de nacht over het middaguur.
Maar voorgevoel van liefde duurt het langst,
heugenis aan het woord in den beginne,
licht, ongebroken valt het bij ons binnen.
Even zijn wij ontkomen aan de angst.

Allen:

Als vrijheid was wat vrijheid lijkt, wij waren
de mensen niet die wij nog angstig zijn-
wij zouden niet meer vluchten voor de pijn,
en voor de grootste liefde niet vervaren.

Gedachte bij de eerste lezing

Interpretatie door Nikki:

“Waarom weten wij wel wat leven is, maar leven niet?”

Dat blijft nazingen in mijn hoofd...

Het is zo iets van nu, om te twijfelen aan alle keuzes die je maakt.
Is het niet de zelfcriticus, dan is er vast wel iemand in je omgeving die je met een paar
prikkende vragen uit evenwicht weet te brengen.
- Maar wat is je passie?
- Volg je hart en lééf!

- Grijp je kansen!
- Je kan veel meer dan dat!
- Je leeft maar één keer!

De druk om het juiste te kiezen is groot en dat is noodzakelijk om optimaal te kunnen leven, toch?

Want wat je nu kiest, bepaalt de rest van je leven.

Maar als we bezig blijven met het maken van goede keuzes en vervolgens de gemaakte keuzes weer in twijfel trekken, om vervolgens nieuwe keuzes te maken.. hoeveel ruimte blijft er dan over om het leven te leven? Doen we niet veel te veel ons best óm te leven?

Verlangen naar, pijn van onbekende duur: turen eindeloos turen in de verte..

Naar daar, waar alles anders, mooier en beter is...

Van het weekend zat ik in het gras, in de zon. Ik deed niets en toch leefde ik mijn leven. Het deed me denken aan wat ik niet zo lang geleden had gelezen in 'de tao van poeh' van Benjamin Hoff: "Terwijl de heldere geest luistert naar het zingen van een vogel, vraagt de Vol-Kennis- en Knapheid- Gepropte geest zich af wat voor soort vogel daar aan het zingen is. Hoe meer hij Volgepropt is, des te minder kan hij horen door zijn eigen oren en zien door zijn eigen ogen. Een geest die in de war is geraakt door Kennis, Knapheid en Abstracte Ideeën is geneigd dingen na te jagen die er niet toe doen, of die niet eens bestaan, in plaats van te zien, te waarderen en te gebruiken wat hij voor zijn neus heeft.

Als je twijfelt en het even niet meer weet, doe dan niets want het leven leeft in ons.

Tweede lezing

Jan Maes-De Vleugel / Bernard Huijbers)

Roep - roep om ruimte,
om lengte en breedte,
om hoogte en diepte.

Lang - lang naar lengte,
naar lengte die keert
het achterste voren.

Bid - bid om breedte,
om breedte die keert
het averechtse om.

Hoop - hoop op hoogte,
op hoogte die keert,
het onderste boven.

Delf - delf de diepte,
de diepte die keert,
het binnenste buiten.

Leef - leef de liefde,
de liefde die keert,
ons om en om en om.

(Dit lied wordt 2 maal gezongen)

Gedachte bij de tweede lezing

Door Jan Meijer

Een roep om ruimte in een wereld die door alle media zo klein is geworden. Een roep om de ruimte om je eigen verhaal te kunnen vertellen omdat er iemand aandachtig naar je luistert, zonder dat dit direct of tussendoor van commentaar wordt voorzien. Want we twitteren soms heel wat af naar elkaar want daarvoor hoeven we niet op twitter te zitten. We twitteren en tsjilpen heel wat door elkaar. Kijk maar naar de praatprogramma's die we volgen. Alle ingenomen standpunten worden in zo'n programma nog eens herhaald en aan het slot blijft het gevoel hangen van wat zo'n gesprek nu heeft opgeleverd. Het herhalen van zetten, het zoeken naar eigen argumenten voor het eigen gelijk. Niet erg constructief.

Deze roep om ruimte zie ik ook een stimulerende oproep om het eens andersom te bekijken. Ook wel omdenken genoemd. Omdenken is denken in termen van kansen en niet van problemen. Je maakt van iets wat je als een probleem ziet een feit en vanuit dat feit ga je kijken naar de mogelijkheden. Dat is een lied van een vogel die constructief en positief gebekt is.

Omdenken

Zo ook straks als we een geloofsbelijdenis zingen waar een hoop geloof uit te halen valt als je er andersom naar kijkt dan wat je gewend bent.

Dat omdenken klinkt ingewikkeld en er zijn boeken en spelletjes over om dat uit te leggen.

Maar daar hebben we vandaag niet zo veel aan. Dus doe ik een poging.

Het lezen van de roep om ruimte kan een probleem opleveren. Maar het is een feit dat er staat wat er staat. Dan zou de twitteraar in ons op kunnen staan en denken wat een onzin staat daar. En dan hebben we er een etiket opgeplakt dat niet te verwijderen lijkt te zijn.

Positieve kant van dagelijkse praktijk

Maar van het feit dat die tekst daar staat kun je ook gebruik maken door te kijken naar de mogelijkheden die het kan bieden. Of het bijvoorbeeld een vraag kan zijn om op andere manier om te gaan met geloof, hoop en liefde in de dagelijkse praktijk. In die dagelijkse praktijk hebben wij de aandacht voor alle onmogelijke en negatieve dingen al uitbesteed aan de media en die krijgen we gevraagd of ongevraagd op ons bordje. Daar luisteren we naar en als we niet oppassen dan nemen we die toon over in ons dagelijks leven.

Aan ons de taak om met elkaar te letten op de positieve kant van de dagelijkse praktijk, die we niet kunnen uitbesteden omdat die wij ons zelf eigen mogen maken.

Na de viering vergaderen we met elkaar om naar elkaar te luisteren en vooral te spreken als een positief gebekt vogeltje. De media zijn er niet bij aanwezig dus kunnen we vrij denken in mogelijkheden uitgaande dat ook het twitteren is uitgeschakeld en we dus het heden als feit mogen ervaren en van daaruit kijken naar de mogelijkheden die De Duif te bieden heeft en naar de kansen kijken die er liggen. En als blije vogels mogen klinken.

Leef - leef de liefde, de liefde die keert, ons om en om en om.

O ja, de onnoembare heeft geen twitter account.

Amen

Derde lezing

Aarde. Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren,
rivieren die stromen naar zee.
Aarde, Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren,
rivieren die stromen naar zee.
En niets valt omhoog en alles omlaag.
En niets is nog af
en alles nog nergens.
Maar overal mensen,
maar hier en daar mensen
en steeds meer en overal mensen
die doen wat vandaag nog gedaan moet.
Die langzaam maar zeker,
bezeten van liefde, de aarde opdelfen
uit de onderste afgrond.
Aarde. Deze. Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren,
rivieren die stromen naar zee.

Gedachte bij de derde lezing

Door Nikki Mousset

Soms probeer ik me voor te stellen hoe de aarde er van een afstand uit zou zien.
Rond en blauw in de ruimte.

Met de glinstering van licht zie je nog vaag de contouren van een land.
De oceanen zijn diep helder blauwe en de gloed van velden en bossen verandert per seizoen van kleur.

Een verademing vind ik dat.
Zo compleet en sterk en rijk,

De mens heeft iets machtig moois in handen.
En waardeert dat graag met een vernoeming op de UNESCO werelderfgoedlijst.
Van Yosemite National Park in de Verenigde Staten met zijn indrukwekkende sequoia bomen, valleien en watervallen.
En de Amsterdamse grachtengordel met zijn pakhuizen die bijna uitsluitend monumentaal zijn.
Tot de Machu Picchu in Peru.
Soms is het de natuur op zichzelf staand, soms eeuwen oud en door mensenhanden gemaakt.

Iets wordt beoordeeld, gecategoriseerd en gepubliceerd. Alsof het allemaal pas ontdekte eilanden zijn. Met een eigen geschiedenis en een eigen verhaal.

Maar de aarde is één, en er is maar één aarde..

Niets is nog af en alles nog nergens...

Pianomuziek

Geloofsbelijdenis

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Die chaos schiep tot mensenland,
die mensen riep tot zinsverband.
Hij schreef ons tot bescherming,
zijn handvest van ontferming.
Hij schreef ons vrij, met eigen hand.

Schrift die mensen-oorsprong schrijft.
Woord dat trouw blijft.

Dat boek waarin getekend staan:
gezichten, zielen, naam voor naam,
hun overslaande liefde,
hun overgaande liefde,
hun weeen die niet overgaan.

Schrift die mensendagen schrijft.
Licht dat aanblijft.

Zijn onvergankelijk testament:
dat Hij ons in de dood nog kent.
De dagen van ons leven,
ten dode opgeschreven,
ten eeuwig leven omgewend.

Schrift die mensentoeekomst schrijft.
Naam die trouw blijft.

Nodiging

Breken en delen van brood en wijn

Lied van Abraham

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

/. Tempeltorens hoog oprijzend:
sterrenwachten, derde ogen.
Wirwarstad van blinde muren
bloemfonteinen, massagraven.

Allen leefden, eeuwenoud,
onwrikbaar zeker, allen stierven:
nieuwe kwamen en verdwenen,
niets van hen zou overblijven.

Blijft alleen het onafzienbaar
lotbeschikkend rad voor ogen,
schaterlachend,
oogverblindend zonnewiel,
de zonnevader.

Blijft alleen de moedermaalstroom
die ons naamloos meesleurt, allen,
kansloos aan elkaar geketend,
keten van voldongen feiten.

// In die schoot werd ik ontvangen.
In die schittering geborgen,
daar geboren en getogen
daaruit ben ik uitgebroken.

Om te zien een glimlachverte,
om te gaan een weg van dagen
naar een plaats van nieuwgeboorte
en geen dag mijn leven zeker.

Tastend naar wie met mij gaande
(als een kind mij nagegeven,
als ontelbaar licht van sterren)
mij zal richten, mens op aarde.

Die mij riep uit mijn ellende,
die mij zaait om vrucht te dragen,
die mij roept om niet te vrezen:
mij geschiede naar zijn woord.

Overdenking, intenties en wensen

Door Jan Meijer

Mijn intentie is om altijd te willen uitgaan van de mogelijkheden van het geloof dat Jezus uitstraalde, verkondigde en ook in de praktijk heeft gebracht en via ons nog steeds in de praktijk kan brengen. Met het respect voor wat je hebt meegekregen en met respect voor al wat leeft. Een universeel streven en daarom spreekt dit onze vader van de Sioux Indianen mij dusdanig aan dat ik het iedere keer bij een viering waarin ik voorga weer uitgesproken wil hebben.

Onze Vader

Sioux Indianen, Verenigde Staten

Grootouder, Grote Geest,
U was er altijd en voor u was er niets.
Er is er maar een tot wie we bidden kunnen.
De sterren aan de hemel, ze behoren u,
Van u zijn de grasvlakten van de aarde.
U bent ouder dan alle gebrek,
ouder dan alle pijn,
ouder dan welk gebed.

Grootouder, Eeuwige,
vul ons met licht.
Geef ons inzicht zodat we begrijpen,
geef ons ogen, zodat we zien,
geef ons oren, zodat we horen.
Leer ons hoe te gaan over de aarde
en al het geschapene als familie te zien.
Help ons, want zonder u zijn we niets.
Amen

Lied

Huub Oosterhuis / Rinus den Arend

De vloed van voor de tijd
van vóór Gij hebt gesproken,
de nacht van vóór het licht,
de dood van vóór uw Naam.

Wat wilt Gij dat ik ben?
Een wrakhout op de golven?
Wie weet ik dat Gij zijt?
De ark van mijn behoud.

Van vóór de vloed zijt Gij.
Nog eer ik werd geboren
had Gij mijn koers gezet
door deze diepten heen.

En na de vloed komt Gij.
Uw boog staat in de wolken,
uw uitgestrekte arm,
uw hand die ons bevrijdt.

En ooit zal hoog en droog
op gouden fundamenten
uw stad voor eeuwig staan.
En dood zal niet meer zijn.

Mededelingen

Slotlied (naar Prediker)

Huub Oosterhuis / Henri Heuvelmans

Tijd van vloek en tijd van zegen,
tijd van droogte, tijd van regen,
dag van oogsten, tijd van nood,
tijd van stenen, tijd van brood,
tijd van liefde, nacht van waken,
uur der waarheid, dag der dagen,
toekomst die gekomen is,
woord dat vol van stilte is.

Tijd van troosten, tijd van tranen,
tijd van mooi zijn, tijd van schamen,
tijd van jagen nu of nooit,
tijd van hopen dat nog ooit.
Tijd van zwijgen, zin vergeten,
nergens blijven, niemand weten.
Tijd van kruipen, angst en spijt,
zee van tijd en eenzaamheid.

Wie aan dit bestaan verloren
nieuw begin heeft afgezworen,
wie het houdt bij wat hij heeft,
sterven zal hij ongeleefd.
Tijd van leven om met velen
brood en ademtocht te delen.
Wie niet geeft om zelfbehoud,
leven vindt hij honderdvoud.

Zegenbede

Moge al wat leeft.
Moge al wat leeft overal bewustwording, genezing
vrede en vrijheid vinden.
Moge er vrede zijn in deze wereld en
moge er een einde komen aan oorlog, armoede,
geweld en onderdrukking.
Achtervolg het verleden niet,
verlies onszelf niet in de toekomst.
Het verleden is niet meer,
de toekomst is nog niet gekomen.

Door goed te kijken naar het leven, zoals het is,
helemaal in het hier en nu,
is het nooit te laat om te worden
wat we hadden kunnen zijn.

Moge de Eeuwige ons begeleiden bij ons streven.
Daar vragen wij de zegen voor.
Amen.

